מה שלמים מפגלין ומתפגלין הא נמי תילף משלמים דהתם [ב] נמי שלמים בסיני הוו: [ג] **אלא סברא.** לשחיטה לאפוקי זור וקנה דלכי שרת בעינן: [ד] **מאי היא.** הי מיניהו יליף לאכול לזכרי כהונה וה"ל מייתי **הקדשים תאכלנו.** בויקרא קרא כתיב [ה] וקדש יהיה לך דכתיב בסיפיה דקרא יתירא הוא למילף שלמי ציבור וכבשי [ו] עצרת דכתיב בהו [ז] **קדש** יהיו לה' לכהן [ח]: **מה חטאת מקדש בבלוע בו.** ואף על גב דבמנחה נמי כתיב (ויקרא ו) כל אשר יגע בהם יקדש דמקדשת בבלוע אצטריך לאקושינהו לחטאת דממנחה לא מצי ילפי דאיכא למימר לא איתקיש למנחה אלא לענין זכרי כהונה אבל לענין בלוע דמנחה [ז] דוקא דרכיכא [ג] למיבלע אבל שאר קדשים לא: **מה אשם אין שפיר ושיליא קדוש** [ח]. דהא זכר הוא ואין לך לומר בחלב ושתי כליות שלו שאף של שליא [ט] שבמעיו משמע, אף הבאים נקבות כגון חטאת ושלמים אין שפיר ושליא קדוש בהן ואין חלב ושתי הכליות של שליל שבמעיהן קריבין. ומעולה לא ה"ל למילף דכליל היא [ד] ואף כל שאין [י] שפיר ושליא קדוש בו לא מצי למימר דלאו לעולה מדמית להו שהרי אף שאר הבשר אינו קרב. ואכילת זכרי כהונה לא יליף מחטאת ואשם כדיליף ממנחה דתקשה לך אמאי לאקשינהו למנחה לילפו זבחי שלמי ציבור מאשם וחטאת משום דכתיב בתרוייהו גבי אכילת זכרים הוא קדשי [יא] קדשים הוא הלכך מהתם לא מצי ילפי אי לא מהיקשא דמנחה: **וולדות בהמות קדשים בהוייתן הן קדושים.** כשנולדים הן קדושים ולא בבעי אמן וגמרי [יב] מאשם: **ודין אפשר משאי אפשר.** נקבות מזכרים ולגמרי לא מצי למעוטינהו מקדשים [יג] להקריבם דכתיב רק קדשיך אשר יהיו לך ואמר מר (בכורות דף יד:) רק קדשיך אלו התמורות אשר יהיו לך אלו הוולדות ומאשם גמרינן דבבעי אמן מיהא לא קדשי אלא בהוייתן כדכתיב אשר יהיו: **מה מלואים מופריהן בשריפה.** ולא היו בעלי חיים במותריהן דמלואים שהרי קרבן לבור היו ולא הופרשו שנים לאחריות וגם לא אבד אחד מהם והפרים אחר תחתיו ונמצא הראשון: **אף כל הקדשים מופריהן** [יד] **בשריפה ואין בעלי חיים במותריהן.** שאם היו בעלי חיים במותריהן כגון יחיד שהפרים שני קרבנות לאחריות חובתו שאם יאבד האחד יתכפר בשני או אם הפרים קרבן ואבד והפרים אחר תחתיו ונמצא הראשון והקריב [טו] את האחד מהן ואת השני נותר אין נותר זה בשריפה כדין נותר של מילואים: **מפגלים** [טז]. את הנסכים שאם חיסר בזבח אף הנסכים מפוגלין ומש"ה יליף משלמים דעיקר פיגול כתיב [יז] בהו: **דקריר.** טרישטורי"ט [יח] בלע"ז. מתוך שהבשר עב ונכנס בתוכו השומן בעומקו: **חטאת.** בא"ח ביום דכתיב (ביום) בפר יוה"כ (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם: **ובידו הימנית.** דכתיב [יט] אלבע וכהונה ואמר מר לעיל (דף כד:) כ"מ שנאמר אלבע וכהונה אינו אלא ימין: **מדרבה בר בר חנה נפקא לו.** וקס"ד לו אלבע לו כהונה ואין לך בכל אלו שלא נאמר כהן בהקרבתן: **רר"ש.** בפ"ב (שם) כהונה בעי אלבע ובחטאת תרוייהו כתיב ולקח הכהן מדם החטאת באלבעו: **מה אשם עצמותיו מותרין.** לעשות מהן כליס אני שמעתי שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל: **אף על.** ואפי' עולה. ומיבעי [כ] לי הא נמי מחטאת הוה מצי יליף וארמה בעיני דמלו יהיה יתירא נפקא ליה באשם דכתיב ביה (שם ז) לכהן [כא] לו יהיה:

[ח] איכא דנפקא ליה מהכא ואיכא דנפקא ליה מהכא חטאת מה חטאת [ט] מתקדשת בבלוע אף כל מתקדשת בבלוע אשם מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו אף כל אין שפיר ושליא קדוש בו סכבר [כב] וולדות קדשים בהוייתן הן קדושים ודנין [כג] אפשר משאי אפשר מלואים מה מלואים מותריהן בשריפה ואין בעלי חיים במותריהן אף כל מותריהן בשריפה ואין בעלי חיים במותריהן שלמים [ז] מה שלמים מפגלין ומתפגלין אף כל מפגלין ומתפגלין במתניתא תנא משמיה דר"ע [כד] מנחה מה מנחה מתקדשת [א] בבלוע אף כל מתקדשת בבלוע ואיצטריך למכתב מנחה ואיצטריך למכתב חטאת דאי אשמעינן מנחה דאיידי דרכיכא מיבלעא אבל חטאת אימא לא ואי אשמעינן חטאת [ו] משום [כה] [ח] דקריר אבל מנחה אימא לא צריכא חטאת [ו] מה חטאת אינה באה אלא מן החולין וביום ובידו הימנית אף כל אינה באה [א] אלא מן החולין [ב] וביום [ג] ובידו הימנית [ד] וחטאת מנלן אמר רב חסדא אמר קרא [1] והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו משלו [ה] ולא משל ציבור ולא משל מעשר ביום [2] מביום צוותו נפקא [ו] כדי נסבה בידו הימנית מדרבה בר בר חנה נפקא [ז] דאמר רבה בר בר חנה אמר ר"ל כל מקום שנאמר אצבע וכהונה אינו אלא ימין כדי נסבה ואיבעית אימא סבר לה בר"ש [ח] דאמר אצבע לא בעיא כהונה כהונה בעיא אצבע אשם [ט] מה אשם [י] עצמותיו מותרין אף כל עצמותיו מותרין [יא] אמר רבא פשיטא לי

איכא דנפקא ליה מהכא כו'. עוד יש תנא שלישי בפרק איזהו מקומן (לעיל דף נה.) דאמר אלא היקישא למאי אתא מה חטאת לזכרי כהונה אף זבחי שלמי ציבור לזכרי כהונה וה"ל מייתי לה הכא משום דסוגיא דשמעתא היא ולא משכח לה בריתא בהדיא: **מה חטאת מקדשת בבלוע בו'.**

הא דאמרינן בפרק גיד הנשה (חולין דף צח:) לא נצרכה [אלא] לטעם כעיקר דבקדשים אסור והכא שרי [ופריך] וליגמר מינה גלי רחמנא גבי חטאת כל אשר יגע בבשרה יקדש משמע דפשיטא ליה דשאר קדשים ילפינן מחטאת היינו מהיקשא דהכא: **אף כל אין שפיר ושליא קדוש בו.**

פירש בקונטרס ואין חלב ושתי כליות של שליל שבמעיה קריבין וקשה דהוה ליה לתנא לפרושי חלב וכליות של שפיר ושליא כמו שילהי בהמה המקשה (חולין דף עב.): הג"ה ועוד דמשמע מתוך פירושו דדוקא חלב ושתי כליות הוא דאין קדושין ליקרב אבל הוולדות גופן קדושין הן וא"ל לומר כן דתניא תמורה (דף יא.) השוחט את החטאת ומצא בה בן ד' נאכל לכל אדם וכבכל מקום ולעולה ומוקי לה למאן דא"ל אית ליה בהוייתן הן קדושין בריש כילד מעריסין (שם דף כה:): דהן עצמן חולין במעי אמן ונראה לפרש דלענין חולין גמורין קא יליף דשפיר ושליא הנמצא בבטן חטאת לאחר שחיטה אינן קדושין כלל ומהכא אית ליה ולדות קדשים בהוייתן הן קדושין והא דתניא בריש בכורות (שם) בהמה המקשה (חולין דף עה.) מה חלב [ב] ושתי כליות האמורין באשם מוצא מכלל שליל אף כל מוצא מכלל שליל הוא תנא סבר במעי אמן קדושין ולכך איצטריך קרא למעוטי חלב ושתי כליות מהקרבה ולפי מה שפירשתי לא אתי שפיר הא דלא יליף מעולה כמו לפי' הקונטרס: **מה שלמים מפגלין בו'.**

לעיל בסוף פרק ג' (דף כח:) איכא תנא דדרש לה מדכתיב ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו מה שלמים מפגלים ומתפגלין כו' וכן בפרק ב"ש (לעיל דף מד.) דדרש לה נמי מההוא קרא מה שלמים מיוחדין שיש להם מתירין בין לאדם בין למזבח [כג] מפגלין ומתפגלין פי' בקונטרס מפגלין את הנסכים אם חיסר בזבח ובאנס דתקן דהוה מצי למימר שהדם מפגל את הבשר והבשר עצמו מתפגל: **מה חטאת אינה באה אלא מן החולין בו'.** מחטאת דכבר דרש נמי מה חטאת מקדשת בבלוע: **כדי נסבה ואי בעית אימא סבר לה בר"ש בו'.** הכא מסיק להני תרי שיטוי אבל בסוף התודה (מנחות דף פג.) משני כדי נסבה לחוליה ובפ"ק דחולין (דף כב.) משני דהוה בעיא אצבע בו' ותו לא [כד] וארמה דלמאן דאמר לעיל (דף נ.) דבר הלמד בג"ש אינו חוזר ומלמד בהיקש ל"ל הכא [כה](ובפ"ק דחולין) כדי נסבה דאלבע דחטאת גופיה ילפינן בג"ש דמצורע דהיינו ימין לעיל בפ' ב' (דף כד:) ובפ"ק דמנחות (דף י.) ואם כן לא מצינו למילף בהיקש שאר קרבנות מחטאת: **מה אשם עצמותיו מותרין בו'.** פי' בקונטרס לעשות מהם כליס אני שמעתי באשם [כה] פשוט לו שעצמותיו מותרין שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל אף כל ואפילו עולה ומיבעי לי הא נמי מחטאת הוה מצי יליף וארמה בעיני דמלו יהיה יתירא נפקא ליה באשם דכתיב ביה לכהן אשר יכפר בו לו יהיה כך פי' בקונטרס והשתא לפירוש רבותיו דמסברא ידע דעצמות מותרין בכל קדשים הנאכלין ולא אצטריך היקשא אלא להתיר עצמות עולה קשה משלמים או משאר קדשים הנאכלין דלא מצינו שום מקום שהדם מפגל את הבשר והבשר עצמו מתפגל: **מה חטאת אינה באה אלא מן החולין בו'.** מחטאת דכבר דרש נמי מה חטאת מקדשת בבלוע: **כדי נסבה ואי בעית אימא סבר לה בר"ש בו'.** הכא מסיק להני תרי שיטוי אבל בסוף התודה (מנחות דף פג.) משני כדי נסבה לחוליה ובפ"ק דחולין (דף כב.) משני דהוה בעיא אצבע בו' ותו לא [כד] וארמה דלמאן דאמר לעיל (דף נ.) דבר הלמד בג"ש אינו חוזר ומלמד בהיקש ל"ל הכא [כה](ובפ"ק דחולין) כדי נסבה דאלבע דחטאת גופיה ילפינן בג"ש דמצורע דהיינו ימין לעיל בפ' ב' (דף כד:) ובפ"ק דמנחות (דף י.) ואם כן לא מצינו למילף בהיקש שאר קרבנות מחטאת: **מה אשם עצמותיו מותרין בו'.** פי' בקונטרס לעשות מהם כליס אני שמעתי באשם [כה] פשוט לו שעצמותיו מותרין שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל אף כל ואפילו עולה ומיבעי לי הא נמי מחטאת הוה מצי יליף וארמה בעיני דמלו יהיה יתירא נפקא ליה באשם דכתיב ביה לכהן אשר יכפר בו לו יהיה כך פי' בקונטרס והשתא לפירוש רבותיו דמסברא ידע דעצמות מותרין בכל קדשים הנאכלין ולא אצטריך היקשא אלא להתיר עצמות עולה קשה משלמים או משאר קדשים הנאכלין מה אשם עצמותיו מותרין אף עולה כו' והשתא תיפוק ליה מהיקשא דהכא ול"ל ג"ש כיון דלא איצטריכא היקשא דהכא אלא לגמורי בעולה ויש לומר כיון דשאר קרבנות צריכי כל חד למלתיה כדמפרש הכא לא ילף מייניהו דבר שאינו ל"ל בכל הקדשים רק בעולה וכי האי גוונא פירשנו לעיל (דף לז: בד"ה מה) גבי מנחה דילפינן מיניה זכרי כהונה ולא ילפינן מחטאת ואשם ולפי' זה האי תנא לית ליה דרשא דשפיר נילף ולמה איכתוב אשם ועוד דבפרק המזבח מקדש (לעיל דף פו.) דריש מג"ש נאמר באשם לו יהיה ונאמר בעולה לו יהיה וקאמר דמופני מה אשם עצמותיו מותרין אף עולה כו' והשתא תיפוק ליה מהיקשא דהכא ול"ל ג"ש כיון דלא איצטריכא היקשא דהכא אלא לגמורי בעולה ויש לומר כיון דשאר קרבנות צריכי כל חד למלתיה כדמפרש הכא לא ילף מייניהו דבר שאינו ל"ל בכל הקדשים רק בעולה וכי האי גוונא פירשנו לעיל (דף לז: בד"ה מה) גבי מנחה דילפינן מיניה זכרי כהונה ולא ילפינן מחטאת ואשם ולפי' זה האי תנא לית ליה דרשא דשפיר

מסורת הש"ס

[ח] מנחות פג., [ט] [לקמן קיד. וש"ן], [ג] [סולס נ: יומות מו. סח: סוריות ו: מנחות יט. פפ. תמורה טז: יח: נדה לז:] ירושי' תרומות פ"ב ה"א, [ד] לעיל כח: [מנחות פג.], [ה] מנחות פג. כל הסוגיא, [ו] [וע"ש במנחות] וע"ז עו., [ז] [עי' תו' לעיל נ. ד"ה אם] ת"כ צו פ"ט ה"א, [ח] יומא ג: מנחות פג. חולין כב., [ט] ת"כ אחרי פ"ב ה"ב, [י] [ר"ה ה. וש"ן], [כ] לעיל כד: מנחות י. פג. חולין כב., [כא] לעיל כד: חולין כב., [מ] [לעיל פו.], [נ] שייך לעיל, [ס] ויקרא כג כ, [ע] ע"כ שייך לעיל, [פ] ת"כ ויקרא נדבה פרש' יד ה"ה, [צ] [וע' תו' סנהדרין סה. ד"ה יגלח].

הגהות הב"ח

(א) גמ' מה חטאת מקדשת בבלוע אף כל מקדשת: (ב) רש"י ד"ה (בעמוד הקודם) ושם בחגגות וכו' לקמן בשמעתין מה שלמים וכו' מילף משלמים דהתם בסיני שלמים נמי הוו הס"ד ואח"כ מ"ה אלא סכין: (ג) ד"ה מה חטאת וכו' מיבלע כל"ל ואות ג' נמחק: (ד) ד"ה מה אשם וכו' לא ה"ל למילף כלל דלא מצינו למימר אף כל שאין שפיר ושליא קדוש בו דלאו לעולה וכו' גבי אכילת זכרים קדשי קדשים הוא אבל שלמים קדשים קלים היא הילכך מהתם: (ה) ד"ה אף כל ואפילו עולה ומיבעי לן הא מחטאת נמי הוה מצי. נ"ב על פסט זה דשמעתין הנ"ל:

גליון הש"ס

גמ' דקריר. לשון זה ג"כ לעיל דף עט ע"ב:

שינויי נוסחאות

א) ל"ל מקדשת. וכן בסמוך (וש"נ): ב) ככי"ל משום דאיידי דשמן קאריר. ובמנחות (פג ע"ב) משום דבשר אגב דשמן קדיר. וע"ש בר"ג דפי' דבשר בולע טפי לפי שהוא חס: ג) בכי"ל כאן המשך הסוגיא כדלעיל פו ע"ש סבר לה וכו' עד יתירא כתיב: ד) כאן חסר ליכול אף כל אין נאכלים אלא לזכרי כהונה. ושלמים דהאי קרא בכבשי עצרת קאי דקדשי קדשים נינהו ככל הכתובים נוסף ואע"ג דזבחי שלמי ציבור לא כתיב התם אפ"ה וקדש כו'. ועי' תוס' בעמ' הקודם: ו) ל"ל דהיינו כבשי (ש"מ): ז) ל"ל מנחה (*ב"ש): ח) קדוש בו (כתה"י וש"מ): ט) ככתה"י שליל וכל"ל: י) ל"ל אין (*ש"מ): יא) ל"ל קדש (*ש"מ): יב) ל"ל וגמרינן (צ"ק): יג) מקדושה והקרבה כל"ל (ש"מ): יד) מותר בשרן בשריפה (כתה"י וש"מ): טו) והקריב אחד מהן והשני נותר כו' (כתה"י): טז) ס"ל מפגלין את הלחם דהא בכבשי עצרת כתיב [בכי"י קאי] שאם חשב בזבח אף הלחם מפוגל אף כל שבא דבר אחר עמו הזבח מפגלו כגון איל נזיר שהוא טעון לחם וכן תודה ומשום הכי יליף משלמים משום דעיקר פיגול בהו כתיב (כתה"י וש"מ): יז) ל"ל בהו כתיב (ש"מ): יח) פי' מקלקל (לעזי רש"י): יט) דכתיב ביה (כתה"י וש"מ): כ) לכהן [ל"ל הכהן] אשר יכפר בו לו יהיה (כתה"י וש"מ): כא) ל"ל כמאן (ש"מ): כב) בברייתא בפרק בהמה (ש"מ): כג) כאן הס"ל ומה"ל מפגלין ומתפגלין (שמב"י וב"ש). ועי' ת"ל: כד) ובסוף התודה כל"ל (צ"ק): כה) תיכות באשם וכו' עד מותרין ליתא ברש"י וכתוס' נמצאת שם:

סט א מי' פט"ז מהל' מעה"ק הלכה טו:
ע ב מי' פ"ד שם הלכה ח:
עא ג מי' פ"ט מהלכות ביאת מקדש הלכה יח:
עב ד מי' פ"י מהל' מעה"ק הלכה י:

תורה אור השלם

1. וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לוֹ וְכִפֶּר בְּעַדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ: ויקרא טז, ו
2. אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתָם מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי בְּיוֹם צַוֹּתוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶת קָרְבְּנֵיהֶם לַיהוָה בְּמִדְבַּר סִינָי: ויקרא ז, לח

לעזי רש"י

טרישטורי"ט טרישטריש"ט. מחלחל.

מוסף רש"י

איכא דנפקא ליה מהכא כו'. זבחי שלמי ציבור הממנחה, ואיכא דמייתי מרבויא דקרא (מנחות פג.) **מה חטאת מקדשת בבלוע.** דאם בלע בשר שלמים מבשר חטאת יש להם דין חטאת ליאכל ביום וליום, כדאמרינן כל אשר יגע בבשרה יקדש יכול יהא אשם פטולה תפפלם ואם בשרה יאכל המחוי שבה: **אף כל מקדשת בבלוע.** שאם בלע קרבן קל מן המחוי קדוש כמוהו, או קרבן כשר מן הפסול פסול כמוהו: **מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו.** דלעולם לא ימצא בהאשם שפיר ושליא, דכל אשמות זכרים הם: **אף כל.** קרבנות שמצאו בתוכן שפיר ושליא אין קדושים (מנחות פג. מכתי"ר): **בהוייתן.** להכי נקט לשון בהוייתן משום הא דולדות הקדשים קדושים נפקא לן בפ"ק דבכורות מיהיו לך, דכתיב רק קדשיך אלו התמורות, אשר יהיו לך אלו הולדות (מנחות שם וכריתות כג: וכמ"ר לקמן קיד.) **ודנין אפשר.** שאר קרבנות הבאים נקבה ואפשר להיות לה בתוכן שפיר ושליא: **משאי אפשר.** מאשם דזכר הוא: **מה מלואים מותריהן בשריפה.** דכתיב ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו מה שלמים וגו': **ואין בעלי חיים במותריהן.** שלא מצינו שריפה במלואים אלא בנשר לאחר שחיטה: **אף כל.** קרבנות: מותריהן. מפגלין ומתפגלין. הם עצמן (מנחות שם). או: הנשר והאימורין: **אף כל.** שיש בו מפגלין ומתפגלין פיגול נזהג בו, יצאו מנחת הנסכים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים שהם מתירין את עצמם ואין בהם שייריים להתפגל מחמת עבודת מתירייהם, שאין פיגול נזהג בהן (לעיל כח:): **מה מנחה מקדשת בבלוע.** דכתיב ביה נמי כל אשר יגע בהם יקדש, ואמרינן במו"כ יכול אפילו לא בלע, ת"ל בה עד שיבלע, וה"ק נמי דהוי מצי למגמר מחטאת, אלא דכולי קרא דריש מכל חד מילתא, ומיבעי ליה חטאת לדרשא אחרינא: **ואיצטריך למכתב כו'.** דמקדשין בבלוע

סט ומשום דחטאת מקדשת בבלוע אמר רבא פשיטא לי דלא מצינו בשום מקום שהדם מפגל את הבשר ועצמו מתפגל: **מה חטאת אינה באה אלא מן החולין בו'.** מחטאת דכבר דרש נמי מה חטאת מקדשת בבלוע: **כדי נסבה ואי בעית אימא סבר לה בר"ש בו'.** הכא מסיק להני תרי שיטוי אבל בסוף התודה (מנחות דף פג.) משני כדי נסבה לחוליה ובפ"ק דחולין (דף כב.) משני דהוה בעיא אצבע בו' ותו לא [כד] וארמה דלמאן דאמר לעיל (דף נ.) דבר הלמד בג"ש אינו חוזר ומלמד בהיקש ל"ל הכא [כה](ובפ"ק דחולין) כדי נסבה דאלבע דחטאת גופיה ילפינן בג"ש דמצורע דהיינו ימין לעיל בפ' ב' (דף כד:) ובפ"ק דמנחות (דף י.) ואם כן לא מצינו למילף בהיקש שאר קרבנות מחטאת: **מה אשם עצמותיו מותרין בו'.** פי' בקונטרס לעשות מהם כליס אני שמעתי באשם [כה] פשוט לו שעצמותיו מותרין שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל אף כל ואפילו עולה ומיבעי לי הא נמי מחטאת הוה מצי יליף וארמה בעיני דמלו יהיה יתירא נפקא ליה באשם דכתיב ביה לכהן אשר יכפר בו לו יהיה כך פי' בקונטרס והשתא לפירוש רבותיו דמסברא ידע דעצמות מותרין בכל קדשים הנאכלין ולא אצטריך היקשא אלא להתיר עצמות עולה קשה משלמים או משאר קדשים הנאכלין מה אשם עצמותיו מותרין אף עולה כו' והשתא תיפוק ליה מהיקשא דהכא ול"ל ג"ש כיון דלא איצטריכא היקשא דהכא אלא לגמורי בעולה ויש לומר כיון דשאר קרבנות צריכי כל חד למלתיה כדמפרש הכא לא ילף מייניהו דבר שאינו ל"ל בכל הקדשים רק בעולה וכי האי גוונא פירשנו לעיל (דף לז: בד"ה מה) גבי מנחה דילפינן מיניה זכרי כהונה ולא ילפינן מחטאת ואשם ולפי' זה האי תנא לית ליה דרשא דשפיר

(מנחות שם מכתי"ר) **דרכיכא.** שהיא קולת בלעה (מנחות שם) **משום דקריר.** [במנחות גר' דקדיר] טרשטיש"ט ונכנס הבלוע לתוכו מאד: **אלא מן החולין.** כדגמרינן לקמיה: **וביום.** דכתיב בפרשת יום הכפורים כי ביום הזה יכפר עליכם: (מנחות שם) **ולא משל ציבור.** מתרומת הלשכה: **ולא משל מעשר.** דתני אשר לא תמנים בפרשה, ופליגי לר' יהודה דאמר מעשר ממון הדיוט הוא, להכי אמי אשר לו לממעטיה: **מביום צוותו נפקא.** למה ליה למילפא מחטאת בהמה, הא בטולהו קרבנות כתיב ביום צוותו דגמר מהא גלילה, וכל הקרבנות במשמע (חולין כב.) **כדי נסבא.** שלא לנורך (סוטה יט:). או: מידי דלא אצטריך למתניא ומתניה בכדי (קידושין ה:): **כל מקום שנאמר אצבע וכהונה.** כגון הכהן או בטולהו (לעיל כד:). ומוקמינן בפ"ק דמנחות או אלבע או כהונה וגמר ממצורע עני דכתיב ביה ועובל הכהן אלבעו שתהא עבודה בימין, ובעולת נדבה כתיב כהן והקריב הכהן: **אצבע לא בעיא כהונה.** דהיכא דכתב אלבע אע"ג דלא כתב כהן אינו אלא ימין, ומשכחת לה בחמרי מוח ולקח מדם הפר והזה באלבעו, הרי אלבע בלא כהונה: **כהונה בעיא אצבע.** אע"ג דכתיב כהונה לא אמרינן ימין אלא אם כן כתב אלבע בהדה (מנחות י.) **מה אשם עצמותיו מותרין.** בעמנות שאין בהם מוח דשריין אפי' לקחת דסכינא ואשם דעצמותיו מותרים שהרי בשרו מותר ואין איסור נותר חל עליהם דאין נותר אלא על זבח הראוי לאכילה כדאמרינן בפסחים העצמות והגידין יאכלו לאשם עשר ויהיו בה אי לית בהו מוחא לישדיניהו אלמא היכא דאין ראוי לאכילה אין נותר חל בו (מנחות פג. מכתי"ר) **אף כל.** אפילו עולה אע"ג דכולה כליל, עצמותיו מותרין. והאי דנקט אשם טפי משום דמכל חד מיימי חדא דרשא, ועוד באשם כתיב הוא נאמר הקטרת אימורים ומשמע הוא אשם ולא עצמותיו אשם, ומדרשא דחטאת נפקא ליה נמי לר"ע דאין דבר שבמזבח בא אלא מן המולין, ועולה ומלואים דריש להו ר"ע כר"א (מנחות שם):